

L'arbre màgic

Jaume es va pujar a la finestra i va botar. Fora l'esperava ja l'aerotaxi que havia sol·licitat. Li havia tocat un taxista molt amable, i molt xerrador també. En un moment donat, parlant del passat, li va preguntar per la seua edat i, clar, quan Jaume, distret, li va dir que tenia prop de 300 anys, es va quedar bocabadat.

- Què????!!! Com pot ser això? Ni amb la medicina tan avançada de hui en dia es pot viure més de 150 anys!- Va dir el taxista.
- És una llarga història.- Contestà Jaume.
- Conte-me-la, per favor!!- Li va demanar el taxista- M'ha deixat molt intrigat.
- D'acord. Però és un secret. No ho pot contar a ningú. M'ho jura?
- Ho jure, ho jure. Però conte-m'ho tot, per favor.
- D'acord. Tot va començar quan jo tenia 13 anys...

...Un dia, escarbant en l'andana, em vaig trobar un llibre de llegendes i mites de la Safor. En aquell llibre vaig trobar una llegenda sobre un arbre màgic amb 5 pomes que donaven la vida eterna. La vida eterna! T'imagines? Quina bogeria!

És clar que no m'ho vaig creure, però, quan aquella mateixa vesprada li ho vaig dir als meus amics: Enric, Marta, Joan i Víctor, tots nosaltres estiguérem d'acord que seria divertit intentar trobar-lo.

A l'endemà mateix vingueren a ma casa i tots junts anàrem a passar el dia a La Font dels Madallars, al peu del Montdúver, que era el lloc on indicava el llibre. Estàvem emocionats perquè pensàvem passar el dia explorant per allí a vore què trobàvem, i la veritat és que ens ho vam passar molt bé, però no vam trobar res de res. Sols a boqueta nit, quan ja estàvem arriant, aparegué un home misteriós que es presentà com el Guardià de l'Arbre Màgic. Ens va dir que sabia que havíem estat buscant-lo, ens va donar un sobre i va desaparèixer.

Al sobre trobàrem la següent indicació: "Si voleu continuar la busca, heu de saber que haureu de passar cinc proves. Heu de triar qui realitzarà cadascuna segons les vostres habilitats. Per a la primera prova, us espere demà a les cinc del matí al riu Serpis, sota la passarel·la de la Fira."

La primera prova va consistir d'alçar una roca que per a mi hauria sigut impossible. Però Enric, que era el més fort de la colla, va fer que pareguera fàcil. Sota la roca vam trobar un sobre amb un full on deia: "Demà a l'entrada de la Cova del Parpalló a les 5 en punt de la vesprada."

La segona prova consistia a escalar una paret de muntanya i després córrer ràpidament fins a una fita. Vam decidir que la faria Marta perquè era la més àgil i ràpida de tot el grup, però no era tan fàcil com semblava. Marta havia de competir contra un

holograma d'un atleta grec! Afortunadament vam guanyar i en arribar a la fita, Marta va trobar un altre sobre amb el missatge: "Demà a la mateixa hora als Ullals, davant l'Alqueria del Duc".

La tercera prova va resultar ser una endevinalla, i per tant, l'havia de resoldre Joan ja que era el més intel·ligent. L'endevinalla deia així: "*Vola però no té ales, té cua però no és un ocell, tampoc és un vehicle, endevines què pot ser?* Teniu un minut."

Tots ens vam posar a pensar encara que ens semblava impossible trobar la solució. Però quan sols quedaven cinc segons Joan va exclamar de colp:

-El vent, és el vent!

En eixe mateix moment una ràfega de vent diposità un sobre als peus de Joan: "Demà a les 3 al Castell de Bayren"

Caram, sí que estàvem fent excursions pel territori! Sort que, de moment, tot anava bé i tampoc estava malament visitar llocs interessants de la comarca.

Al quart dia ens va aparèixer de nou el guardià en persona i ens va dir: "Bon dia. Si heu arribat fins ací, esteu ja molt a prop, però abans de poder observar el futur eternament, haureu de demostrar que coneixeu també el vostre passat. La prova de hui és una pregunta: *Quin paper fonamental en la història de La Safor ha jugat aquest castell on ara estem?*"

Immediatament tots ens van girar cap a Víctor; ell era l'expert en història del grup. Sempre treia deus en eixa assignatura que em semblava tan avorrida.

I, efectivament, Víctor somreia confiat i, en obrir la boca, ens va donar una lliçó a tots que ens va deixar meravellats:

"Al Castell de Bayren, situat sobre el tossal de San Joan, es va lliurar la batalla definitiva que va obrir la porta a la reconquesta cristiana de les zones situades més al sud del Xúquer. Això seria cap a mitjans del segle XIII."

- Impressionant, homenet! - Va dir el guardià. - Efectivament la Batalla de Bayrén va tindre lloc al 1240 i tota la resta l'has explicada molt bé.

- D'acord, acompanyeu-me! S'ho heu guanyat! - va acceptar el guardià.

Genial, li havíem demostrat que ens ho mereixíem!

Després d'una mitja hora caminant vam aplegar al peu del tossal. Hi havia l'entrada a una cova enorme. Llavors ens vam quedar un poc cabilosos, perquè... bé, tots coneixíem la Cova de Patrici, però no podia ser allí on estava l'arbre, o com és que ningú l'havia trobat fins ara?

El guardià ens va explicar que hi havia una part de la cova que sols era accessible quan ell era present i ens va encoratjar a entrar i avançar fins que trobàrem una porta. La prova final consistia a descobrir la forma de travessar la porta. Si ho aconseguíem, entrariem al Saló de l'Arbre Màgic i podríem agafar les pomes màgiques de la immortalitat.

Tots junts vam avançar amb compte durant uns deu minuts. Finalment vam arribar a una enorme porta de fusta decorada per tot arreu amb il·lustracions d'una gran clau. Però el

pany era estrany perquè era tan estret que cap clau cabria en ell.

- Com ho fem ara? On estarà la clau?
- Quina clau? Si ahí no cap res! És tan fi com una fulla de paper!
- I si és això? Potser és un paper el que obri el pany.
- Qualsevol paper? Jo duc una llibreta a la motxilla.
- Crec que és una mica més complicat. Totes estes claus dibuixades per tota la porta són iguals, potser és la clau que hem de dibuixar en el paper.
- Però qui és capaç de dibuixar una clau com eixa? És molt complicada, amb tants detalls.
- Jo ho puc intentar. Se'm dona bé dibuixar. Crec que esta és la meua prova – vaig dir jo.

Així que em vaig esforçar molt i vaig dibuixar la clau a la llibreta amb tanta precisió que semblava autèntica. Després, tots nerviosos, la introduírem al pany.

Després d'uns segons de silenci, el taxista preguntà:

- I què va passar? Es va obrir la porta?

- Eh? Ah, sí, sí! I tant que s'obrí! Així és com em vaig fer immortal. Per cert, accelere, que he quedat amb els meus amics per a celebrar el nostre tercer centenari i ja arribe un poc tard.

ORIOI FONS FLUIXÀ

1ESO F